28 741 Jeugdcriminaliteit

Nr. 140 Brief van de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 21 september 2026

U heeft verzocht om een reactie op het fenomeen ‘jumping’, met bijzondere aandacht voor de betrokkenheid van ouders. De aanleiding voor het verzoek was de berichtgeving over een mishandeling op Tweede Paasdag. Middels deze brief geef ik, mede namens de minister van Justitie en Veiligheid, antwoord op uw verzoek.

Jumping
In het debat Justitiële Jeugd van 23 april jl. heeft u met mij over ‘jumpen’ gesproken. Bij jumpen worden in een groepschat op met name Snapchat één of meer willekeurige personen uitgekozen om geweld tegen te plegen. Dit geweld wordt vervolgens gefilmd en verder gedeeld op sociale media platforms. Het is een trend die we voornamelijk onder jongeren zien waarbij de geweldsbeelden online worden gedeeld om het slachtoffer te vernederen en status te verkrijgen. Dit is een zorgelijk fenomeen dat mijn aandacht heeft. Daarom heeft mijn ministerie hier bijvoorbeeld recentelijk over gesproken met Snap Inc., het moederbedrijf van Snapchat. Snap Inc. geeft aan dat de online veiligheid van jongeren ook hun aandacht heeft.

De zaak die de aanleiding vormde voor uw verzoek betreft een lopend strafrechtelijk onderzoek, waarop ik hier niet verder kan ingaan, ook niet op de vraag of dit jumpen betreft of niet. Wel kan ik in algemene zin ingaan op het fenomeen jumping. Hieronder zal ik in reactie op uw vraag twee aspecten benoemen: ouderbetrokkenheid en groepsaanpak.

Ouderbetrokkenheid
U vraagt, ten eerste, terecht naar de rol van ouders. Bij hen ligt een eerste verantwoordelijkheid om toezicht te houden en zo nodig bij te sturen in het (online) gedrag van hun kind. Het is dan ook van belang dat ouders geconfronteerd worden met en aangesproken worden op delinquent gedrag van hun kinderen. Wat hierbij meegewogen dient te worden, is dat jongeren zich vanaf de puberleeftijd steeds minder laten sturen door hun ouder(s), en vooral gericht zijn op hun leeftijdgenoten. Dat maakt dat ouders redelijkerwijs niet altijd op de hoogte kunnen zijn van wat hun kinderen doen, zeker niet als het gaat over online gedragingen. Het feit dat geweld door jongeren gefilmd of online gezet wordt hoeft dan ook niet te betekenen dat hun ouders zich bewust afzijdig houden of anderszins nalatig zijn geweest.

Ik wijs erop dat ouders van jongeren die in aanraking komen met justitie intensief worden betrokken. Dit geldt zowel voor jeugdigen die een strafrechtelijk traject doorlopen als voor jeugdigen die een buitenstrafrechtelijk traject krijgen, zoals een Halt-maatregel. In een strafzaak van een minderjarige geldt bovendien een verplichte aanwezigheid voor ouders, die zo bevraagd kunnen worden over en geconfronteerd worden met het gedrag van hun kind. Ook zijn er mogelijkheden voor burgemeesters om in bepaalde gevallen dwang uit te oefenen op ouders, door middel van bestuurlijke handhaving op APV-bepalingen, bijvoorbeeld met betrekking tot messenbezit of hinderlijk gedrag in de openbare ruimte. Tenzij ouders een actieve rol hebben gehad bij delicten van hun kinderen, zij ze

daarvoor niet strafrechtelijk aansprakelijk. Voor ouders geldt wel een (civiele) aansprakelijkheid voor veroorzaakte schade. Die geldt voor ouders van kinderen tot en met 13 jaar, en tot en met 15 jaar als de schade het gevolg is van nalatigheid van de ouders.

Groepsaanpak
U benoemt, ten tweede, de strafrechtelijke aspecten van deze vorm van openlijke geweldpleging. Geweld dat gepleegd wordt in groepsverband is een breed fenomeen met verschillende verschijningsvormen, waar ik hier dan ook slechts in algemene zin iets over kan zeggen. Openlijke geweldpleging is een strafbaar feit. Hierbij is niet vereist dat de dader zelf geweld heeft gepleegd. Onder omstandigheden kan enkel een ander aanmoedigen al voldoende zijn om tot openlijke geweldpleging in de zin van art. 141 Sr te komen. Op dit delict staat een strafbedreiging van maximaal vier jaren en zes maanden. Wel moet dit kunnen worden vastgesteld en bewezen. Overigens merk ik op dat onder omstandigheden ook mogelijk andere strafbare feiten dan art. 141 Sr aan de orde kunnen zijn. Het is echter aan het openbaar ministerie te beslissen voor welke feiten het vervolging instelt. Als het openbaar ministerie besluit over te gaan tot dagvaarden is het uiteindelijk aan de rechter om een oordeel over de zaak te vellen en al dan niet een straf op te leggen.

Naast de bovengenoemde strafrechtelijke aanpak van openlijke geweldpleging, wordt door dit ministerie ook op andere wijze ingezet op de aanpak van geweld gepleegd in groepsverband. We dienen daarbij onderscheid te maken tussen geweld gepleegd in groepsverband, en geweld gepleegd door overlastgevende en/of criminele jeugdgroepen. Geweld gepleegd door overlast gevende en/of criminele jeugdgroepen vergt een meer integrale en vaak langduriger aanpak. Met name gemeenten proberen, daar waar groepen jongeren zorgen voor overlast en geweld plegen, samen met de politie een goed beeld te krijgen van deze groepen en de rol van de jongeren hierin. Dit maakt het mogelijk om jongeren apart te benaderen vanuit onder meer jongerenwerk, jeugd-boa, gemeente en de politie. Waar nodig en mogelijk kan hulp worden geboden, bijvoorbeeld aan meelopers in een kwetsbare positie, en ten aanzien van criminele jongeren kan een goed dossier worden opgebouwd en kunnen passende maatregelen worden genomen, zoals een combinatie van straf en zorg of alleen repressief.

Hiervoor is voor gemeenten een aantal maatregelen en interventies beschikbaar, zoals het zevenstappenplan dat het Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid onderhoudt.

De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,
K.T. van Bruggen